

dat, nevoia să-l vezi. Și dacă nu-i vezi, ai în schimb parte de păpuși uriașe, de forme de copaci care se sincronizează într-un dans nocturn cu tentă morală în călătoria inițiată a eroilor.

Castelul devenit celulă trimite raze pline de fosfor printre rândurile de spectatori înmărmuriți, transpunând realitatea de pe scenă într-un efect tehnic ingenios. La fel și jocul mimetic, la fel și jocul de oglinzi din castelul „fantomei de la Operă”, la fel și închipuirea Stellei mascată de o poartă îmbrăcată în celofan, la fel și focul izvorât din mijlocul scenei care uimește primele rânduri din sală. O mare parte din aceste realizări se datorează Danielei Drăgulescu, scenografa spectacolului.

Dialogurile au fost însă lungi. Au fost elevate. Publicul, într-adevăr, a fost invitat să intre în sală... până la vârsta de 80 de ani. Și un ultim lucru de menționat aici este o curiozitate. Am avut senzația, aproape tot spectacolul, că în spatele măștilor uriașe de pe chipul actorilor, nu s-a vorbit nici o clipă. Ca și cum tot spectacolul ar fi fost înregistrat pe o lungă bandă de magnetofon. Poate că a fost doar o impresie.

Teatrul „Gulliver“ din Galați – Castelul din Carpați, adaptare după Jules Verne. Regia: Bogdan Drăgulescu. Scenografia și marionetele: Daniela Drăgulescu. Muzica: Liviu Prossi. Cu: Stelian Stancu, Marian Sterian, Eduard Șișu, Gina Geru, Nicole Lungu, Rodica Panu, Mircea Văjăianu, Claudiu Bălan, Cătălin Marin.

.....

„Zurinka“

Poate cel mai bun spectacol din tot Festivalul, dacă se poate numi un cel mai bun dintre cei mai buni. Realitatea țiganilor, după vorbă și după port, folclor autentic și o creație (și mânăire) exemplară a marionetelor. Așa arată spectacolul propus de Gavril Cadariu, o adaptare a basmelor și legendelor Rrome. Interesant este faptul că *Zurinka* are două versiuni, în limba română și rromani, la sala Lahovari preferându-se pentru acest festival cea de-a doua.

Țiganii din *Zurinka* sunt plini de pasiune și tânguire, ca eroii lui Lorca. Drumul lor prin lume este plin de simboluri, luminat permanent de un disc de aur. Căruțele împodobite cu flori albe și albastre, costumele de care atârnă șiruri de galbeni, pălăriile înnegrite cu zulufi cârlionțați, iată chipul acestor țigani.

Iar copiii aplaudă frenetic în ritmul șatrei, culoarea vie de roșu sau galben-auriu, moartea și vesnicia în care se aruncă necondiționat eroii, cântecul cu dor al țigăncii, frânturile de lumină trimise de câte un felinar atârnat în spatele cailor zburliți. Nefericirea lor e receptată pozitiv de către tânărul public. Nimeni un bănuiește că în spatele veseliei lor aparente de nomazi, stă singurătatea, ideea de comuniune, daruri care trebuie să îi ajute pe eroi să ajungă la capătul lor de drum, bizar, înfricoșător, roșiatic, negru. Un basm frumos, povestit frumos, mânuit de păpușari într-o comuniune perfectă cu instrumentul lor de lucru.

Teatrul Pentru Copii și Tineret ARIEL din Târgu Mureș și Fundația Concept, proiectul Cultura 2000 – Zurinka, adaptare de Alina Nelega. Regia: Gavril Cadariu. Scenografia: Eugenia Tărășescu-Jianu. Cu: Rudolf Moca/Viorel Meraru, Alexandrina Moldovan, Adrian Brânduș, Mioara Topor, Iuliu Pop Andrieș, Mariana Iordache, Cornel Iordache.